

И тъй, лековерните обикновено се надяват в началото, че обявеното събрание ще трае кратко, както е и обещано. По-наивните дори се обаждат по телефона у дома си и обещаваат, че ще се върнат за обяд! След като се извърши задължителната уводна церемония, при която Пазителят на светите административни тайни изпява чиновническата литургия с помощта на Протоколчика, се чете кратък доклад, който никой не може да разкритикува, да допълни или съкрати. Докладчикът пита дали някой има някакви забележки. Няма. Има ли някакви въпроси? Явно няма. Непоправимите оптимисти прибират цигарите и запалките в джобовете си и отдръпват столовете от зелената маса. Но ако едно такова събрание завърши с тази точка, сигурно завинаги би се сринал и разбил на пух и прах целият административен порядък, който, както е известно, е по-силен от всякаква логика.

Докладчикът за нищо на света няма да позволи да победи разумът. Според древните правила на заседаване, такова събрание трябва да погълне известно количество време и жертви; поради това онзи, който до самото начало на събранието се е боял дали докладът му изобщо ще бъде приет, вместо да благодари на Бога, че така добре е минал, иска сам от себе си думата и след като, естествено, я получава, започва без каквато и да било нужда да допълва изчерпателната си разработка. Колкото повече се увлича в този самоунищожителен монолог, имащ за цел да завлече останалите в събранието (което пък е застрашено от прекалено бързо приключване), все повече забравя кой е автор на доклада. Започва да чете отделни пасажки и да изразява съмнение в правилната им формулировка, сам си прави забележки и същевременно се оправдава за грешки, допуснати вследствие недостатъчното време, осигурено му за този труд... Го-

лемият административен паяк плете своята мрежа. Наистина, в нея ще се оплетат много чиновнически насекоми, но не е ли неин пленник и самият паяк – център на собствената нишка? Събранието не може да бъде закрито преди да му се принесе сериозна жертва от време. То трябва да бъде оглозгано до кости.

След като, говорейки половин час, целенасочено открива няколко свои слаби места (откровено казано, съвсем маловажни), докладчикът завършва съпроводителното си изказване като наддаване на публичен търг: „Струва ми се, че Личният състав иска нещо да каже? Хайде, другари, недейте след това по файетата! Ето, Деловодството нещо се мръщи... Какво ще каже за това Счетоводството? Хайде, другари, времето лети!“

Пръв, естествено, иска думата ТИПЪТ, КОЙТО ВСЪЩНОСТ ТОЗИ ПЪТ НЕ МИСЛЕЛ ДА ГОВОРИ, когото причаква ОРАТОРЪТ ОТ ЗАСАДА! Изложението му пък остро е разкритикувано от ТИПА НЕОПИТЕН ОРАТОР и, тъкмо си мислим, че събранието най-после е свършило, забелязваме как кръвта нахлува в главата на ЛУНАТИКА, който смътно усеща, че всички хора са братя и че трябва да сдобри спречкалите се колеги. От този момент умело се възползва ДЕЗЕРТЪОРЪТ, за да избяга, след като предварително е разхвърлял по масата материали и празни кутии от цигари, та дори и една изхабена химикалка. Сега вече са погъделичкани гласните струни на ОНЗИ, КОЙТО ОБОЖАВА ДА СЛУША СВОЯ ГЛАС, след когото ШЕГАДЖИЯТА ще предложи вместо кафе да се поднесе суха храна за всички, тъй като е вече късно. (Смях). Типът ПЛАЗМОДИЙ пък приканва Шегаджията да бъде по-сериозен и отправя задъхан панегирик към Председателя, „който се е жертвал в името на целия колектив и отделил най-хубавите дни и ме-

сеци от живота си за действително изчерпателния анализ на досегашната работа...“Размекнат от неблагодарната си съдба, Председателят иска отвод, което предизвиква гласуване на доверие! Настъргено защитава доклада си, разкритикуван първо от самия него, до последна капка минерална вода! Директорът на ведомството взима думата накрая. Той мъдро усмирява счепкалите се и предлага Председателят да внесе предложените изменения и допълнения в доклада си, който ще прочете на следващото събрание. Когато се стигне до това събрание, Докладът ще бъде същият само че още веднъж преписан на машина и с нова дата. ПАЗИТЕЛЯТ НА СВЕТИТЕ АДМИНИСТРАТИВНИ ТАЙНИ със светнало лице обявява ново събрание след два дни. СПЯЩИЯТ найсетне се събужда. Щом се върне в къщи, Председателят рухва във фотьойла:

– Тези събрания наистина ще ме свършат! – казва на жена си. – В никоя страна не заседават, както у нас!